

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת יתרו השע"ט

מֹשֶׁה רִבֵּנוּ הַעֲדָה

כִּאֲשֶׁר יִתְרוֹ רָאָה שְׁמֹשֶׁה שׁוֹפֵט אֶת הָעָם לְבָדוֹ, עָלְתָה בְּלִבּוֹ הַצָּעָה אוֹתָהּ הוּא הֵצִיעַ לְמֹשֶׁה. יִתְרוֹ אָמַר שֶׁלֹּא כִּדְאִי שְׁמֹשֶׁה יִשְׁפּוֹט לְבַד אֶת הָעָם, אֲלֹא עָלָיו לִמְנוֹת שׁוֹפְטִים נוֹסְפִים שִׂידוֹנוּ וְיִשְׁפְּטוּ אֶת הָעָם. שְׂרֵי אֲלֻפִּים, שְׂרֵי מֵאוֹת, שְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֹת.

הָאֵם מֹשֶׁה נִעְנָה לַעֲצָתוֹ שֶׁל יִתְרוֹ? הֲרִי מֹשֶׁה הָיָה אִישׁ הָאֲלֻפִּים, ה' דִּבֶּר אִתּוֹ! הוּא יָכוֹל הָיָה לְחֹשֶׁב שֶׁהוּא הִכִּי חָכָם וְהוּא לֹא צָרִיךְ לִקְבֹּל יַעֲצוֹת מֵאַחֲרִים.

אֲבָל מֹשֶׁה הָיָה עָנּוּ מְאֹד. הוּא שָׁמַע לַעֲצַת יִתְרוֹ וְקִים אוֹתָהּ. מִמֹּשֶׁה נִלְמַד גַּם לַעֲצֻמוֹ, שֶׁאִפְלוּ אָדָם חָשׁוֹב מְאֹד שֶׁיֵּשׁ לוֹ תַּפְקִידִים מְאֹד בְּכִירִים - רָאוּי וּכְדָאי לוֹ לְשִׁמּוֹעַ רְעִיוֹנוֹת וְהַצָּעוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים.

לַפְעָמִים גַּם הָאָדָם הַחָכָם וְהַחֹשֶׁב בְּיֻתֵּר לֹא חוֹשֵׁב עַל כָּל הָרְעִיוֹנוֹת, וְאֲנָשִׁים אֲחֵרִים יְכוּלִים לְהַחֲכִים אוֹתוֹ. שְׂנוּכָה לְהִתְנַהֵּג בַּעֲנָוָה אֲמִתִּית.

2 שעת סיפור

4 אכזבה...

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

עֲזַב הָעֶכְבֵּר אֶת הַלּוּל וְרָץ לְדִיר שָׁם פָּגַשׁ אֶת הַכֶּבֶשֶׁה
לוֹעֲסֶת בְּשִׁלּוֹה אֶת מְזֹנָה: 'הִי, אִמָּה יוֹדַעַת, יֵשׁ בַּבֵּית
מִלְכָּדָת עֶכְבָּרִים!'

הַכֶּבֶשֶׁה הִיָּתָה קָצֵת יוֹתֵר סִמְפִּטִית מִהִתְרַנָּגוֹל:
'אֲנִי מִמָּשׁ מַצְטַעֲרֶת בְּשִׁבְלָהּ, עֶכְבֵּר יָקָר, אֲבָל זֶה לֹא
בְּדִיק מִטְרִיד אוֹתִי, אֲנִי לֹא חוֹשֶׁבֶת שָׂאֲנִי יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת
מִשְׁהוּ בְּנֶדוֹן'.

הָעֶכְבֵּר לֹא וָתֵר. אוּלַי אֲצֵל הַפָּרָה יִמָּצֵא יוֹתֵר הִבְנָה. הוּא
רָץ אֲלֶיהָ וְקָרָא:

'יֵשׁ בַּבֵּית מִלְכָּדָת עֶכְבָּרִים, יֵשׁ בַּבֵּית מִלְכָּדָת עֶכְבָּרִים!'
וְהַפָּרָה צָחָקָה עֲלֵיו:

'מִמָּשׁ מַעֲוֹר דָּאָגָה... טוֹב שְׁאִמְרַתְּ לִי, אֲנִי אֲדַע
לְהִזָּהֵר שֶׁלֹּא לְהִכָּנס לְמִלְכָּדָת הָעֶכְבָּרִים שָׁלָה... חַה...
חַה... חַה... וְעֲכָשׁוּ תֵלֶךְ מִפָּה וְתֵן לִי לְהִתְעַסֵּק בְּעִנְיָנִים
חֲשׂוּבִים יוֹתֵר'.

עֲצוּב, מֵאֲחָז בְּמִתְסַפֵּל מִהִתְעַנְיּוֹת שֶׁל יָדִידֵיו בַּחֲנָה
לְמָה שִׁמְטִיד אוֹתוֹ כֵּן, נִכְנַס הָעֶכְבֵּר לַחֹר שְׁבָקִיר,
הִסְתַּתֵּר שָׁם וְלֹא יָצָא.

בְּלִילָה נִשְׁמַע קוֹל מִתּוֹךְ מִלְכָּדָת הָעֶכְבָּרִים, הָאִשָּׁה
שִׁמְעָה אֶת הַקוֹל וָרָצָה לְרֹאוֹת אִם הָעֶכְבֵּר נִתְפָּס
בְּמִלְכָּדָת, הִיא לֹא חֲשָׁבָה עַל אוֹפְצִיָּה נּוֹסֶפֶת. הִיָּה זֶה
נָחַשׁ אֲרִסִי שֶׁהִסְתּוֹבֵב בַּבֵּית וְזָנְבוֹ נִתְפָּס בְּמִלְכָּדָת
הַמִּשְׁכָּלֶלֶת. כִּשְׁהָאִשָּׁה הַתְּקַרְבָּה בַּחֲשֵׁכָה הִכִּישׁ אוֹתָהּ
הַנָּחַשׁ וְהִחְדִּיר בָּהּ אֶת אֲרִיסוֹ.

עֲרֻבוֹת

בְּאַחַד הַכְּפָרִים בְּסִין, בְּתוֹךְ בֵּית כְּפָרִי שְׁבַחְנָה גְדוֹלָה
הִצִּיץ עֶכְבֵּר קָטָן דָּרוֹךְ סֵדֶק מֵאֲחוּרֵי הָאָרוֹן, וְרָאָה אֶת
הָאֶפֶר וְאִשְׁתּוֹ פּוֹתְחִים חֲבִילָה גְדוֹלָה. לָקַק הָעֶכְבֵּר אֶת
שִׁפְתָיו בְּתִאֲוָנָתוֹ 'הִמַּמְמַמ...' בְּדֹאֵי יֵשׁ מִשְׁהוּ טַעִים
מֵאֵד בַּחֲבִילָה הַזֹּאת'.

לְמִרְבֵּה חֲרָדָתוֹ הוּא רוֹאָה אֶת הָאֶפֶר מוֹצִיא מִתּוֹךְ
הַחֲבִילָה מִלְכָּדָת עֶכְבָּרִים גְּדוֹלָה וּמִשְׁכָּלֶלֶת. הוּא
עוֹשֶׂה אַחוֹרָה פָּנָה, נִכְנַס לְסֵדֶק שְׁבָקִיר וּמִמֶּהָ לָצֵאת
הַחוּצָה אֶל מְרַחְבֵי הַחֲנָה. נִסָּעַר וְנִרְגַּשׁ הוּא מִסְפֵּר לְכָל
מִי שָׂרַק שׁוֹמֵעַ: 'יֵשׁ בַּבֵּית מִלְכָּדָת עֶכְבָּרִים, יֵשׁ בַּבֵּית
מִלְכָּדָת עֶכְבָּרִים!'

הִתְרַנָּגַלְתְּ שִׁמְעָה אוֹתוֹ צוֹעֵק וּבִקְשָׁה קָצֵת שָׁקֵט:

'מִמָּשׁ לֹא מַעֲנִינֶת אוֹתִי הַמִּלְכָּדָת, זֶה לֹא בָּעֶיָה שְׁלִי, אֲנִי
לֹא מִתְכַּנֶּנֶת אֶפְלוּ לַחֲשֹׁב עַל זֶה, זֶה לֹא קֶשׁוֹר אֵלַי וְלֹא
אֲכַפֵּת לִי, אֲזַי בְּבִקְשָׁה תִּפְסִיק לַעֲרֹק לִי בְּאֵזוֹן'.

האיים הכי קטן על מיישהו, עלול להתפתח לסכנו גדול
לכלם...

...

קשה להסביר לאדם אגואיסט מה משמעותה של
ערבות הדדית, הוא לא בדיק מבין מדוע צריך לכאוב לו
שלשני רע, הוא גם לא מצליח למצא סבה טובה לצאת
מגדרו ולנסות לסייע למישהו שהוא לא בדיק מכיר.
כשהוא שומע על רעידת אדמה בתרפיזה זה מענין את
הסבתא שלו, ואפילו אסון בסדר גדל של צונאמי שהורג
עשרות אלפי איש לא בדיק מצליח להוציא אותו
משלוחו האגואיסטית.

המנחם 'כל ישראל ערבים זה לזה' נשמע לו כהמלצה
בלבד, ללא כל קשר למציאות היומיומית, הוא חי לו את
חיי השלילים מסתגר בקונכייתו ומתעלה מעל למצוקות
הסביבה, 'העקר שאני בסדר' הוא אומר.

לך ותסביר לאדם כזה, שאנחנו באמת קשורים זה בזה,
כל אחד משפיע על כלם, וכלם משפיעים על כל אחד,
הו כבני אדם בעולם אחד החיים יחד, ובפרט כיהודים
הערבים זה לזה מבחינה רוחנית פנימית. ואולי מה
שהסינים הבינו, יוכל לעזר גם למי שלא מבין.

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

האפר שהתעורר מקול צעקותיה של אשתו, מהר
להוביל אותה למרפאה האזורית, הרופא המקומי נתן
לה ספול ראשוני של נוגדי ארס ושלח אותה הביתה
למנוחה ולהתאוששות.

למחרת היום כשהשמועה על ההכשה התפשטה בכפר,
הגיעו השכנות המסורות לטפל באשה החולה, הם
האכילו אותה במאכלים בריאים ומשכחים, והגיעו
לכלל הסקמה שהדבר הטוב ביותר בעבורה יהיה מרק
עוף משבח.

הלך האפר אל הלול, תפס את התרנגולת, שחט אותה,
והכין מרק עוף משבח.

למרות זאת מצבה של האשה לא השתפר, הארס פעפע
בה וגרם לה לחלשה ולתחושות לא טובות.

כלם באו לבקר ולדרש בשלומה של האשה, הקרובים
עמדו סביב למטתה ונסו לסייע, הבית מוצף היה
באנשים טובים שבאו לעזר, והאפר נאלץ לכבדם
ולשחט להם כבש כדי להאכיל את כלם.

מספר ימים חלפו ומצבה של האשה הלך והדרדר,
מערכות הגוף שלה קרסו והיא מתה.

האפר ערך לאשתו הלווה המונית, מאות קרובי משפחה
חברים ושכנים באו להשתתף בהלוויה. כמנהג המקום
ערך הבעל סעודה גדולה לכבודם, שחט את הפרה ולמנה
עקרית הגיש להם בשר משבח.

הסינים מסכמים את הספור העממי במוסר השלילי:
בפעם הבאה שאתה שומע על צרה של אחר, אל תלגלג.

אכזבה

"יוסי, ביום שלישי הקרוב סבא וסבתא מגיעים לביקור אחרי הצהריים!", אמרה לי אמא ביום ראשון, והוסיפה: "אז בבקשה אל תתעכב אחרי הלימודים".

ביקור של סבא וסבתא הוא דבר נדיר אצלנו. אנחנו גרים ביישוב מרוחק והם לא מרבים להגיע אלינו. לכן התרגשתי כשאמא אמרה שהם עומדים להגיע.

ביום שלישי, עם סיום הלימודים, ארזתי את חפצי ומהרתי הביתה. לא רציתי להתחמץ אפילו רגע אחד עם סבא וסבתא. היה ברור לי שהם כבר הגיעו, שהרי אמא אמרה לי למחר אחרי הלימודים.

נכנסתי הביתה. שקט. סבא וסבתא לא כאן. מרחוק ראיתי את אמא שישבה במטבח.

'אז לא סבא וסבתא ולא כלום...' חשבתי לעצמי והרגשתי תחושת אכזבה חזקה ממלאת את ליבי. אני כבר דמיינתי את הפגישה עם סבא וסבתא, ואת המתנות שסבתא תמיד מביאה לנו... וכגודל הציפייה שלי, כך היתה האכזבה שלי עכשיו.

נכנסתי בשקט לחדרי, נשכבתי על המיטה וטמנתי את ראשי בכרית. 'למה הם לא הגיעו?', שאלתי את עצמי. לא הבנתי מדוע אמא לא הודיעה לי מראש על שינוי התוכנית. תחושתי היתה קשה. האכזבה צרבה את ליבי ודמעות עלו בעיניי.

•

"יוסי, יוסי! מה אתה ישן עכשיו? סבא וסבתא רוצים לראות אותך!", קריאותיה של אמא העירו אותי. כנראה נרדמתי...

"מה, אז בסוף הם כן הגיעו?!" קראתי בפליאה.

"נו, בוודאי!", אמרה אמא. "הרי אמרתי לך שהם באים!" "אבל אמא, הרי אמרתי לי שהם מגיעים מוקדם! את יודעת כמה התאכזבתי כשהגעתי והם לא היו כאן?"

"אני אמרתי שהם יבואו מוקדם! הרי קבעתי איתם בארבע אחרי הצהריים!"

"אבל את אמרתי לי שאמחר מבית הספר..."

"אה, עכשיו אני מבינה את הטעות. יוסי, כנראה הייתי צריכה להבהיר יותר את כוונתי. פעמים רבות אתה משתתה עם חבריך ומגיע בחמש או בשש אחרי הצהריים. לכן ביקשתי שלא תאחר. אתה בוודאי מיהרת והגעת בשעה שתיים ומאוד התאכזבת... אני מצטערת".

"זה בדיוק מה שקרה...", אמרתי ומשום מה דמעה סוררת נשרה מעיניי.

"יוסי, בוא ונלמד כמה דברים ממה שקרה. קודם כול, תמיד כדאי להיזהר עם ציפיות מוגזמות. תאר לך שבאמת סבא וסבתא היו מחליטים ברגע האחרון שלא להגיע, הרי היית מאוד מתאכזב! עדיף להמתין לדברים טובים בנחת. מותר לצפות, אך לא כדאי להגזים בכך.

והדבר השני – לדעת לדבר. אם היית מדבר איתי כשהגעתי, בוודאי הייתי מרגיעה אותך ומסבירה שהם יבואו עוד מעט. בגלל שהתכנסת בתוך עצמך ונכנסת לחדר, נשארת עם האכזבה, ללא צורך".

אמא המתינה מעט, חייכה והוסיפה: "אבל מה אנחנו מתעכבים, בוא היכנס לסלון, סבא וסבתא ממתינים לראות רק אותך!"

נכון או לא

1. מי היה חותן משה?
2. כיצד נקראו בניו של משה?
3. האם יתרו שמח על ניסי יציאת מצרים?
4. מה הם "שרי אלפים"?
5. מהו ה"דיבר" החמישי בעשרת הדיברות?
6. היכן היה ערפל?
7. מי נכנס לתוך הערפל?

חידת חדגא:

במה שונה הדיבר החמישי מארבעת הדיברות שלפניו? נסו לתת הסבר להבדל זה!

חידת פולקע:

איזה מלך מרחף מוזכר בפרשה, ובאיזה הקשר?

מבוך

ת	ש	ז	ה	ט	ת	ו	ב	ס	ח	ו	ס	ת	ע
ד	ר	ל	ע	ז	ק	א	י	מ	צ	מ	ל	ר	ז
מ	י	מ	מ	ק	ק	ז	מ	ש	א	ח	מ	ד	ב
ד	א	ש	ד	י	פ	ו	ט	פ	א	ע	י	ג	נ
ג	ל	פ	צ	ת	ו	א	מ	י	ר	ש	ש	ג	ז
א	פ	ל	כ	י	ב	ו	ד	ה	ו	ר	י	מ	ג
ש	י	ט	ש	ר	י	ע	ש	ר	ו	ת	מ	פ	ק
ד	מ	ת	נ	ת	ו	ר	ה	ת	ק	ה	ח	נ	ג
ה	ר	ס	י	נ	י	ג	ע	ל	ג	ד	י	ש	ת
מ	מ	ל	כ	ת	כ	ה	נ	י	מ	ב	ר	א	ט
ס	ק	נ	ל	ת	א	ל	י	ע	ז	ר	ש	ג	ס
ת	ז	ת	ק	ל	ז	א	ש	ת	ת	ו	פ	ט	א
ב	ע	ח	ב	ח	ע	ח	א	א	ר	ת	ה	ש	ח
ו	ז	צ	ע	ש	א	ז	ל	ס	מ	ו	ש	ר	ג

יתרו

גרשום

אליעזר

מתן תורה

הר סיני

שרי אלפים

שרי מאות

שרי חמישים

שרי עשרות

ממלכת כהנים

עשרת הדברות

כיבודהורים

שבת

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונה

בני: נסיתם פעם לדמין את עצמכם במעמד הר סיני? זה היה מה-זה עצמתי!
טליה: אני לא יכולה אפילו לחשוב על זה! כל הערפל והאש והרעמים החזקים...
נשמע לי ממש מכחיד.

נעמה: אין ספק שהמעמד הזה היה בהחלט מעמד עצמתי ביותר. התורה מתארת כיצד בני ישראל פחדו ויראו במעמד הר סיני.

בני: אני דווקא הייתי רוצה לראות את זה. בעצם, אולי הנשמה שלי ראתה את זה, אבל אני לא זוכר...

טליה: אבל למה באמת זה היה בצורה כל כך מכחידה? לא היה אפשר לתת את התורה בצורה שמחה?

בני: שאלה טובה...

נעמה: אני אוסיף על שאלתך, טליה: חכמינו אומרים שהקדוש ברוך הוא "כפה על ישראל הר פגיגות", כלומר, ה' כביכול הרים את ההר ואיים על בני ישראל כדי שהם יקבלו את התורה. זה מראה לנו שבאמת זה לא היה כל כך בצורה פזיזת ונחמדה.

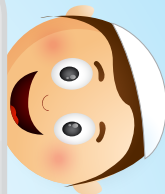
טליה: אבל למה? הרי בני ישראל רצו לקבל את התורה, הם אפילו אמרו "נעשה ונשמע!"

נעמה: השאלות שלכם מציאות. אבל בואו ונתאר לעצמנו שכל קבלת התורה הייתה בצורה עליזה, עם מוסיקה ורקודים, ורק מתוך הספקתנו. מה היה קורה אם מתושהו היה קשה לנו לקיים את דברי התורה?

בני: אני משער שבטח לא היה לנו כח לקיים אותה אם היא קשה. הרי אנחנו הסכמנו לקבל אותה, אז אם זה לא קל אנחנו כבר לא רוצים!

נעמה: כך בדיק! אבל ה' רצה להבהיר לעם ישראל, שהם ממש חייבים את התורה, כי בלעדיה הם לא יכולים להתקיים. לכן הוא הראה להם את זה בצורה קצת מכחידה, כדי שיהיה ברור לנו שאנחנו ממש צריכים לקבל אותה. וככה יהיה לנו כח לקבל ולקיים אותה. ובסופו של דבר זה הדבר הכי טוב לנו!

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!